

«Sed fugit interea, fugit irreparabile tempus».
Virxilio, Xeórxicas III, 284.

Reais, belos, tráxicos e cómicos, os personaxes son eco da inexorable decadencia que trae consigo o paso do tempo.

Tempo Fuxitivo son os corpos que se precipitan no horizonte dun burato negro. Tempo Fuxitivo é ser chuspidos a través dun burato de verme á bidimensión do papel inmaculado, transformados en imaxes planas, obrigados a orbitar nun papel branco e finito.

O meu traballo fusiona diferentes disciplinas, situaríame dentro do eido do debuxo, a instalación e intervención de espazos con elementos mínimos. A miña obra definiríaa pola economía de medios e o uso da liña sobre fondos brancos, case asépticos.

Teño unha tendencia cada vez maior a afondar no máis íntimo, e de aí achegarme ao global do individuo, ás veces con certa carga satírica, outras en clave de humor. Nalgunhas pezas hai de trasfondo unha crítica da sociedade de consumo e a identidade que xera cada individuo dentro dela.

Recordo cando era un feto, quero recordar cando era un feto e o útero da miña nai me protexía, alí todo sería cálido e agradable, alí busco posicións cómodas constantemente. Algo me mantén, conténme, reténme, o non tempo cara ao tempo. O paso previo, 9 meses de gloria perfectamente unida a 'a nai'. Busco ese momento de paz, de protección maternal, iso que todos vivimos pero que non recordamos. Esa ruptura do cordón umbilical que produce o desprendemento da nai, que ao longo da vida nos esforzamos por recobrar inutilmente co resto de seres humanos, e coa nosa nai en moitos momentos. É a elexía ao feto, dende o mesmo individuo que se xera, e que todos fomos. Eu fun feto.

Días furtivos foxen entre dedos de papel, momentos ocultos que puxan por saíren á luz, mentres a escuridade move os fíos deste pasar o tempo, tic, tac, tic, tac,... un Virxilio asoma o seu nariz burlón polo alfiz da miña ventá, e obsérvame con ollos divertidos, mentres soño con mares que me engolen e autobuses mariños que ao tomar a curva na beira do mar moven ondas capaces de me arrastrar e golpear entre o metal e a rocha...

Perdida entre paisaxes des-coñecidas, fusiós de lugares familiares semellantes a labirintos de Minotauro. Mentres o Ulises de Joyce espera na miña mesa de noite, incapaz de ser atendido, de ser escrutado na súa complexidade, máis complexo é o tetris que me envolve neste paso de lugares des-coñecidos.

A perda como encrucillada persoal, onde non sei se son eu, ou non podo explicar quen son, o meu dni, o meu diñeiro, a miña roupa non está, desapareceron na cruzada por salvar un lugar do meu mundo interno, do meu mundo externo, que invariablemente se deteriora polo paso do tempo, mutante de angostas formas incalibrables.

www.lulagoce.com

